

OPINION

KOLUMNEN

”Att säga det utan att säga det.”

Idet senaste avsnittet av den amerikanska komediserien *Veep* diskuteras hur huvudkaraktären, presidentkandidaten Selina Meyer, ska lyckas säkra de rasistiska väljarnas röster. Analysen av vad som tilltalar just de väljarna är klar – att neka den svarta befolkningen jobb och utbildning – och nu återstår hur Meyer ska förmedla budskapet: ”Vi måste komma på ett sätt att säga det utan att säga det!”

Politiskt hundvisslande, att använda laddade ord eller uttryck som bara plockas upp av en viss målgrupp, är en konst. Kampanjteamet i *Veep* försöker frenetiskt hamna på rätt nivå. En hundviskning blir för lågt. En hundmotorsåg? För högt. En hundlövlåsa-re? Perfekt.

På påskafton meddelade Kristdemokraternas partiledare Ebba Busch Thor att hon är bekymrad över avsaknaden av kultur i förorten. Det är nämligen bristen på kultur, och närmare bestämt den som bygger på ”judisk kristen etik och västerländsk humanism”, som är orsaken till förorternas problem, menar Busch Thor.

Vad är det Busch Thor säger utan att säga det?

Att det finns problem i många förorter. Att det finns en större andel människor där som bekänner sig till en annan religion än den Ebba Busch Thor håller nära hjärtat. Och att det går en rak linje mellan dessa två fakta. Det vill säga: muslimer saknar etik och humanism.

Nu kommer Kristdemokraterna förstås att bli arga, för det har de alls inte sagt. Vilket är sant. För den som inte hör hundvisslan bakom den förment bekymrade kristna fasaden.

I början av april beslutade Moderaterna och Sverigedemokraterna i Staffans-torp att återvändande IS-terrorister inte ska få stöd av kommunen. Fanns det några sådana i Staffans-torp? Inte vad de visste.

Finns det drivor av kommuner som hellre ger pengar till nyss hemkomna massmördare än till pensionärernas lunchmåltider?

Häromdagen lade Moderaternas toppkandidat till Europaparlamentet, Tomas Tobé, upp ett klipp på Facebook. ”Sverige och Europa ska inte vara någon fristad för IS-terrorister”, konstaterar Tobé. Är det något parti som säger emot? Räck upp en hand den som vill att vårt land ska omfatta hela kalifatets diaspora.

Hundvisslandet, de fiktiva sprickorna och de påhittade kulturkrigsfrågorna är inte bara jobbiga för väljarna att navigera i. Finns här en konflikt? Vilken sida ska jag välja? Att behöva leta sig fram till vad som egentligen är kärnan i de politiska resonemangen tar tid och energi. Men det tar också plats från vad som borde diskuteras.

Det finns sådant som KD skulle kunna bidra med i samtalet kring förortens utmaningar. Om det civila samhällets roll, om mixen mellan en konservativ syn på det privata och en liberal syn på samhället – eller för den delen huruvida en gemensam kultur kan finnas också i det mångkulturella. Vi behöver ha en diskussion om dem som återvänder, eller vars barn återvänder, från kriget i Syrien – till och med om de alls ska få återvända.

Men i hundvisslandets tid finns inga sådana möjligheter. Det är luddiga insinuationer, det är påhittade konflikter och det är en långt mer ointelligent debatt än vad vi får hoppas att våra politiker är kapabla till.

FRISTÅENDE SKRIBENT

MOA BERGLÖV
moa@ostrafflygeln.com

Ebba Busch Thor (KD).

AKTUELLA FRÅGOR

Debattredaktör: Eva Rothstein aktuella@sydsvenskan.se 040-28 10 13
Twitter @aktuella Fler debattartiklar på sydsvenskan.se/opinion

Barcelonabor formar en mänsklig kedja mot att staden har alldeles för många turister. Invånarna hävdar att det stora inflödet av turister har medfört höjda hyror och resulterat i en kraftig ökning av antalet sjövlida partysugna utlänningar.

”En del städer har börjat stänga av vissa delar för turister.”

■ Invånarna i nästan alla världens städer skulle med glädje välkomna fler turister. Att alltför många turister samlas i samma städer håller däremot på att bli ett allt större bekymmer, skriver Bart van Poll, grundare av Spotted by locals som publicerar cityguider online.

Överturism – att ett omtyckt resmål eller en populär sightseeingupplevelse översvämmas av turister på ett icke hållbart vis – är ett relativt nytt fenomen och begrepp, men också alltmer oroande.

Vid millennieskiftet gjorde runt 650 miljoner människor en resa utomlands. Sedan 2008 har turistresandet mer än fördubblats enligt UNTWO, FN:s organ för hållbart turism. En stor del av förstags-turisterna reser till en stad. Det skulle inte vara något problem om det växande antalet turister spred ut sig någorlunda jämnt över världen och dess många städer. Men verkligheten är förstås en helt annan.

Invånarna i nästan alla världens städer skulle med glädje välkomna fler turister. Att alltför många turister samlas i samma städer för att besöka samma platser i dessa städer håller däremot på att bli ett allt större bekymmer.

Varje dag är fler turister i Venedig än antalet människor som bor där. Staden har en befolkning på cirka 50 000, men årligen söker sig runt 30 miljoner människor dit och driver staden allt närmare ett sammanbrott.

Flera andra städer i Europa tar också varje år emot fler besökare än de har bofasta. Till Island kommer 6,5

gångar så många resenärer från utlandet som ön har invånare. För Andorra är motsvarande siffra 39 gånger fler.

En del städer har börjat stänga av vissa delar för turister. Om det samlas för mycket folk i centrala Venedig, blockerar polisen ingångarna till stadskärnan och bara fastboende med särskilda tillstånd släpps igenom.

Efter att Unesco varnat för att Dubrovniks historiska kvarter riskerar att förlora sin status som världsarv, har myndigheterna satt ett tak för det antal turister som samtidigt får befinna sig i området. Milano och Vatikanen har förbjudit användning av selfie-pinnar.

I Amsterdam, Aten, Barcelona och Berlin har ett stort antal lägenheter försvunnit från den lokala bostadsmarknaden och används istället för korttidsuthyrning till turister. Trots olika försök att begränsa den lukrativa verksamheten har många invånare i de här städerna inte längre råd att hyra eller köpa en bostad i innerstaden, eller känner sig obekväma i bostadshus där alla grannar är Airbnb-gäster. Klyftorna i de här städerna börjar bli både kännbara och synliga.

I Barcelona korkar turister igen huvudgatan Las Ramblas så rejält att lokalbefolkningen demonstrerar. Turistfientlig graffiti är också mycket vanligt.

Turisterna lär inte sluta strömma till de populäraste turistmålen. Tvärtom blir de fler och lokala myndigheter måste hitta sätt att hantera situationen.

En del påhittiga städer är redan i full gång: Amsterdam uppmuntrar turister att besöka utvalda områden i stadens utkanter. Island satsar på

att utvidga besöks säsongen och lockar med perioder med färre turister. Edinburgh höjer priserna för turister som vill bo över i den historiska stadskärnan.

Ännu bättre vore det förstås att inspirera turister att söka sig till helt nya, mer oupptäckta, resmål. Sedan 2017 har det företag jag själv representerar, Spotted by locals, uteslutande gjort nya cityguider för städer som gärna vill ha fler besökare, som Armeniens huvudstad Jerevan och Tirana i Albanien.

Längst ner på popularitetslistan över turistmål i Europa ligger länder som Tadzjikistan, Moldavien och Rumänien.

I en fråga pekar alla undersökningar i samma riktning. Det turister i ökande utsträckning allra helst vill ha är kontakt med den verkliga expertisen på resmålet, alltså människor som bor och lever där.

Att låta sin reskassa bli till glädje och nytta för invånarna och lokala entreprenörer känns dessutom för de allra flesta resenärer bättre än att den går till resejättar som bara existerar för att tjäna pengar på mass- och overturism.

Bart van Poll

Översättning: Karen Söderberg

SKRIBENTEN

■ Bart van Poll är grundare av reseföretaget Spotted by locals som publicerar cityguider online.